

ПРИНЦЕСАТА И КОНЯ СЪС СРЕБЪРНА ГРИВА И ЗЛАТНИ КОПИТА

Живяла някога една принцеса. Тя почти винаги била много сърдита.

– Искам заек! – Сърдито казвала тя. И на следващия ден тя отваряла очи и виждала малко живо зайче, седнало на одеялото.

– Искам ягоди! – Тропала тя с крак. И макар че през зима нямаше ягоди, тя не се успокоявала, докато някой придворен на нейния баща, краля, не отивал в далечните Южни Страни и не събирал оттам вкусни плодове.

– Искам кукла, която да има зелени очи, кафяви коси, розова рокля, златни пантофки... – нареждала принцесата и краля веднага издавал заповед да се направи точно такава кукла. Така продължавало, докато веднъж принцесата не поискала най-красивия кон на света. Този кон беше при един крал, но не този, който бил баща на принцесата, а един крал на Южните Страни. Придворният Лукьо събра различни богатства от тяхното кралство и тръгнал към Южните Страни със карета, в която бяха впрегнати два красиви бели коня.

Когато Лукьо стигнал до Краля на Южните Страни, той му казал:

– О, Кралю на Южните Страни! Аз съм пратеник от Краля на Западните страни, и той ти изпрати цели три сандъка с богатства. Той има дъщеря Канриела, която вчера поискала най-красивия кон на света. Знае се, че този кон е при теб. Съгласяваш ли се за три сандъка с богатства?

– Не – каза Кралят на Южните Страни. – Съгласен съм само за един сандък или тази каруца с конете.

– Каруца с конете... ами на какво ще се върна?

– Ти ще яздиш най-красивия кон на света. Ще се погрижа да му сложат седло, и ти ще се върнеш.

– Съгласен – каза Лукьо. И скоро дойде един придворен, който водеше кон. Този кон наистина беше много красив: беше черен, гривата и опашката му бяха сребърни, а копитата – златни. Очите му бяха предани, сякаш той не се гордееше, че е най-красивия кон на света, и не си въобразяваше кой знае какво. Напротив – той гледаше Лукьо така, сякаш очакваше някаква заповед от него, и тази заповед щеше да се изпълни незабавно. Когато прикрепи трите сандъка, които Кралят отказал да вземе, към седлото, Лукьо се метна отгоре му, а после каза:

– Айде, дий! Карай към Западното кралство.

И конят се понесе.

Трябваше да побърза, защото обикновено, ако не получише бързо това, което иска, Канриела устройваше скандал, и тогава кралят и всичките придворни се опитваха да ѝ угодят.

И този път се случи същото. На терасата на замъка, където живееше Кралят на Западните Страни, беше Канриела, която тропаше с крака и крещеше:

– Искам кон, най-красивия кон на света!!! Чувате ли!? Искам си коня! Глупаци, дайте ми коня!

– Канриела, Канриелче, какво има? Миличка моя! Ох, този Лукьо! Кога ли ще дойде? Ох, Канриелче! Нищо, нищо, ще си имаш кон! По-тихичко, миличка, Канриела, Канриелче, миличка, мама е тук, миличка... – Говореше кралицата. – Искаш ли бонбонче? Искаш ли тортичка? Любимата ти баничка?

– Коня! Искам коня! Ко-о-о-оня! Дайте ми ко-о-оня! – Крещеше принцесата.

Точно в този момент Лукьо и конят пристигнаха в градината.

– Най-после! – Въздъхна кралицата с облекчение. – Канриелче, ето ти коня!

– Не е достатъчно красив! – Каза сърдито Канриела, без дори да погледне коня.

– Я го погледни! – Каза кралят. – Уверявам те, много е красив!

– Вече го гледах... Ах! – Принцесата видя коня и не можа да каже нищо повече.

– Най-сетне `и угодихме – прошепна кралят на жена си. – А преди тя винаги беше недоволна: заекът – сив, а не бял, кученцето – много малко, костенурка – много бавна...

“И какво има после?” – Ще попитате вие. А после ето какво.

Веднъж Канриела влезе в бокса на Кончето-Златончето – така нарекоха коня на Канриела.

– Конче-Златонче, недоволна съм! Ти не почистваш сам своя бокс. Ти много ядеш. Ти не си намъкваш сам седлото и юздата. Как не те е срам! Възмутена съм!

– Но ти ме яздиш – каза някакъв глас. Канриела с учудване видя, че говори конят.

– Т-ти... ти гов-вориш?

– Говоря – каза конят. – Говоря на теб, защото ти сама не го съзнаваш. Ти вечно си недоволна. Ако някой имаше толкова неща, колкото си имаш ти, щеше да се побърка от щастие.

– Но заекът е сив, кучето е малко, костенурката е бавна, котката не обича да играе...

– Виждаш ли, и сега ти търсиш, какво не е наред.

– А ти си прекалено ленив и обичаш да учиш как да се живее – измърмори тихичко принцесата.

– Чувам те – каза конят. – Но не се сърди. По-добре е да си направим пътешествие. Бягай да питаш майка си дали може.

– О, да, сега ще я питам – извика принцесата и хукна. – Най-сетне ще има нещо интересно! Тя притича в стаята на майка си.

– Мамо! Кончето-златончето ми предлага пътешествие! Може ли? Моля те, мамо! – Извика тя.

Кралицата се учуди. Тя за пръв път виждаше дъщеря си така оживена и весела.

– Може, мила, може – каза Кралицата. Тя се надяваше, че сегашното настроение на Канриела ще остане на по-дълго.

– Благодаря! – И принцесата се затича обратно.

– Може! Мама ми позволи! – Извика тя.

– Добре! – Каза конят. – Искаш ли да видиш седлото си вълшебно?

– О! Да! Ей сега ще ти го сложа.

Когато Канриела слагаше седлото, нищо не ставаше. Но щом Канриела се качи на коня, седлото засия с всички цветове на дъгата, юздата стана златна, а роклята на принцесата стана блестяща, синя на червени точки. Синьо и червено бяха любимите цветове на принцесата. И изведнъж конят замахна с опашката, подскочи и... излетя от конюшнията. Именно излетя! Той полетя все по-нагоре и по-нагоре в небето, и изведнъж Канриела с изненада видя, че той препуска по земя, но не тъмнокафява, като на Земята, а светлосиня, с цвят на небето. А небето... небето сияеше с всички цветове на дъгата. Наоколо стояха дървета със златни стъбла и розови листа, с плодове, които бяха червени и сини.

– Можеш да си откъснеш един плод – каза конят и спря под едно дърво. Канриела откъсна, отхапа и по лицето `и се разля блажена усмивка.

– Колко вкусно! – Каза тя. После зъбите `и се докоснаха до нещо твърдо. – Конче-Златонче, има ли костилка в тези плодове?

– Има – каза конят. – Но не изхвърляй костилката. По-добре си я запази. Всички деца желаят да си го имат.

– Защо? – Попитала принцесата.

– Защото дава храна. Ако живееш в бедно семейство, ще гладуваш. А ако имаш тази костилка, трябва само да направиш нещо добро, а после да я извадиш и да я духнеш, и да помислиш за някое ядене, например торта, – и тази торта сама ще се появи.

Канриела напъхала костилката в джоба на роклята си. После се огледала. Пред тях е имало едно езеро с цвят на облак.

– Това езеро ли е? – Попитала тя.
– Езеро – казал конят. – Искаш ли да се изкъпеш?
– О, да – казала принцесата. Конят се бухнал в езерото. Принцесата успяла само да си помисли за майка си, Кралицата, която не обичаше мокри дрехи, и те се оказали на дъното. То било полупрозрачно, така че можеше да се види, какво има там, долу. Там се виждаше Земята.
– Искаш ли да се спуснем долу? – Попитал конят.
– О, да – казала принцесата. Конят тропнал с копито, и дъното сякаш се разтворило под тях. Конят скочил долу през тази дупка. Докато летели, принцесата проверила, дали костилката ѝ е на мястото. Костилката била там. При това принцесата докоснала роклята си и се учудила, че е суха. “Значи мама няма да ми се кара за това” – помислила си принцесата. И в този момент те се приземили. Пред тях е имало малка къщичка със счупени стъкла. Вратата едва се държала на мястото си.
– Това е къщичка на бедни хора – казал конят.
– Може ли да влезем? – Попитала принцесата.
– Може – и конят тръгнал към вратата.
– Чакай – казала принцесата. Тя скочила от коня, затичала се към гората и видяла капан, където се беше хванало лисиче. Канриела го освободила и си помислила: “Сега вече извърших нещо добро”. Тя измъкнала от джоба на роклята си костилката, духнала я и си представила каничка мляко и големи парчета хляб. Само след миг те стояли пред нея. Канриела прибрала костилката, взела ги и казала на коня си:
– Конче-Златонче, смятам да дам всичко това на бедните. Нека се нахранят.
Конят ѝ я погледнал някак особено. В очите му сякаш блеснали сребърни и златни звездички.
– Добра идея – казал той. Трябва да се отбележи, че по-рано принцесата никому нищо не давала.
Принцесата отворила вратата. Там бяха три бедни деца с одърпани дрехи и една стара, много нещастна на вид жена с посивяла коса. Тук нямаше никаква мебел. На пода гореше огън, и деца протягаха към огъня мръсните си ръце.
– Коя си ти? – Изплашено попитала жената.
– Аз съм принцесата Канриела, дъщеря на Краля от Западното кралство. Със моя кон пристигнах тук, при вас.
– А какво искаш? – Попитала жената още по-изплашено.
– Да ви дам храна – казала принцесата и сложила храната на пода.
– О... храна... храна! – Извикала жената. Тя се хвърлила в краката на принцесата. – О, принцесо! Толкова си добра! Благодарим ти! Благодарим ти! Благословявам те!
– Е, стига, стига, мила, – казала нежно принцесата и погледнала децата. Те я гледали с обожание. Едновременно очите им сякаш говореха: “Ти защо ни донесе храна, защо ни помогна, защо не ни обиди, както правеха всички? Защо си толкова добра?”
– Трябва да си вървя вече – казала принцесата. – Само че, моля ви се, запознайте се с моя кон, който ме докара тук. Хей, Конче-Златонче! – Извикала тя. На прага се появил конят ѝ. Той кимнал им с глава.
– Какво има, принцесо? – Попитал той. Очите на жената се окръглиха.
– Ти можеш да говориш? – Попитала тя. – О, колко красив кон! Благодарим ти, конче, че си докара принцесата при нас!
– О, за нищо – казал конят. – Канриела, вече трябва да си тръгваме. Скачай отгоре ми! Принцесата скочила леко в седлото. Конят полетял над земята. До ушите на принцесата дошло само ехото на “Благодарим ви!” на жената.
– Давай към къщи – казала принцесата. – Смрачава се.
Тя помълчала малко и добавила тихичко:
– Наистина, как мога да недоволствувам, като си имам толкова неща?

* * *

На следващия ден принцесата се събудила рано. Тя бързо се облякла и изведнъж си спомнила своя сън. Тя тръгнала към конюшната, влязла в бокса на коня си и погалила сребърната му грива, сресала неговата сребърна опашка и лъснала златните му копита. После излязла.

Влизайки в къщата, тя срещнала майка си, Кралицата. Кралицата беше свикнала със това, че дъщеря ѝ е винаги мрачна и надута и всяка сутрин си има нови желания. Затова тя много се учудила, като видяла дъщеря си сияеща и щастлива.

– Е, мила, какво искаш да си имаш днес? – Попитала Кралицата. Тя винаги питала така, и всяка сутрин принцесата си имаше какво да си иска.

Но този ден беше съвсем различно. В отговор на въпроса ѝ Канриела се усмихнала лъчезарно и извикала:

– Нищо! Аз всичко си имам.

После принцесата изненадано напипала в джоба си костилката. Тя си помислила малко, а после се затичала към бедните, които живееха наблизо. Когато стигнала до тях, тя им обяснила, как се взема храна от костилката, и им я подарила.

– Сега не мога да кажа, че си имам всичко – казала Канриела. – Сега си нямам костилката. Но от това съм още по-щастлива.

След малко принцесата и майка ѝ излязоха в градината. Принцесата извела коня от конюшната и погледнала нагоре към небето. Тя си спомнила, каквото беше видяла, когато конят ѝ се изкачил там.

– Мамо, какво е там? – Попитала принцесата и посочила небето.

Кралицата замислено погледнала нагоре.

– Там е Приказният свят – отвърнала тя. – Там има златни дървета с розови листа и плодове с вълшебни костилки. Там земята е синя, както сега е синьо небето. Там нашите облаци се оказват езера. Там наистина всичко е чудесно. Но там могат да стигнат само тези, които си имат Вълшебния Кон. Такъв кон е един-единствен в света. А не се знае, къде е. Затова едва ли някой може да стигне там.

“Мисля, че този кон е мой”, помислила си принцесата и погледнала своя черен кон със сребърни грива и опашка и златни копита.

И конят също я погледнал някак особено. Сребърни и златни звездички блеснаха в очите на коня.

Ая Франк – 11 години